

Universitätsbibliothek Paderborn

**De Confessionibus Ritè ac fructuosè excipiendis Doctrinas
tam generales, quàm speciales ad varios Hominum Status
accomodatas complectens**

Lohner, Tobias

Dilingæ, 1679

Cap. XII. Quid in Confessione Mutorum & Surdorum observare debeat
Confessarius.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-49251](#)

poterat, DEUS utique ex sua parte nihil deesse patetur, sed ipsum suâ gratiâ & præsidio contra omnia pericula, quæ ex talibus confessionibus ei creati possunt, fortiter defendet.

CAPUT XII.

QUID IN CONFESSIONE MUTORUM ET
Surdorum observare debeat Confessarius.

Q. 1. *An Confessarius, si ratione Officii Pastorali aut alterius tituli incumbat illi, cura eiusmodi Personarum, debeat efficere, ut suo tempore confessionis Sacramentum peragant?* R. affirmativè juxta communem Doctorum sententiam apud Pianam p. 5. tr. 6. re. 3. cùm enim per nutus & signa confiteri possint, non appetit sufficiens causa, eosdem à communī præcepto confessionis eximendi.

Qu. 2. *An si Panitens mutus sciat scribere, monendus sit, ut per scripturam id faciat?* Resp. ita quidem sentire communem sententiam, teste Busenbaum 1.6. tr. 4. c. 1. dub. 3. a. 2. Verum quia contrariam sententiam etiam probabiliter defendant Navarr. Barbosa, Valentia, Naldus, Ledesma, Victoria, Sotus & alii; ideo per modum consilij potius, quam præcepti monendum putarein, ut scripto confiteretur.

Qu. 3. *An, & quomodo eiusmodi Panitentes examinare debeat?* Resp. 1. Si tantum muti sint, ducendos esse in locum separatum, &, nisi scripto confiteri possint, ac velint, monendos, ut ad quæstiones propositas nutu vel renatu capitis respondant. Resp. 2. Si tantum surdi sint, ad similem locum ducendos esse, & signum dandum, ut flecent genua, & peccata sua narrare incipient, quorum si aliqua quocunque modo narraverint, poterit illis signum dare percutiendo pectus & oculos in cælum elevando, quo inquirat, num doleant de peccatis propter DEUM offendit, & tunc si simile signum vicissim & ipsi dederint, absolutionem impetriri, pænitentiamque globulis Rosarij, aut digitis designare. Quod si legere nō possent, possent quæstiones necessariæ scripto à Confessario proponi, & pænitentia eodem modo præscribi. Resp. 3. Si Pœnitens simul mutus & surdus sit, & ab aliis adducatur, studeat ante confessionem ab his edoceri, quomodo cum illo nutibus agere debeat, ut vim Sacramenti percipiat aliquo modo

modo, & aliqua peccata, quantum potest, signis declareret. Postea in locum separatum ducat, atque iisdem signis ac nutibus cum examinans, si unum, alterumve peccatum probabiliter intellexerit, ac doloris signum acceperit, sine scrupulo absolvat, cum in tali casu non requiratur confessio materialiter integra, sed formalis integritas sufficiat.

Qu. 4. An si eo tempore, quo obligat preceptum Confessionis & Communionis, non possit ex signis a surdo & muto datis certum peccatum cognoscere, eum nihilominus absolvere possit? Rz. affirmativè Fernandez apud & cum Diana p.3. tr. 5. re. 3. cum sufficiat, talem Pænitentem accessisse eo animo, ut se accuset de peccatis.

Qu. 5. An eius modi mutus & surdus a nativitate etiam ad Communionem, non solum in articulo mortis, sed etiam tempore Paschali, aut aliis in Festivitatibus ad Confessionem & Communionem admitti debeat? Resp. Diana l.c.r. 7. probabiliter affirmativè contra Marchantium. & hanc suam sententiam aliquot argumentis probat. Alij tamen communiter prudentiæ Confessarii hoc judicium relinquentur censent; certè tempore Jubilæi aut Festivitatis, cum plenaria indulgentia conceditur, non videntur repellendi, si petant, inquit Georgius Teretius in Instruct. Idiot. c. 1. §. 3. f. 70.

Qu. 6. Quid agendum cum eo, qui a Nativitate cæcus, mutus, & surdus existit? Resp. paulò antè citatus Author; talem præter Sacramentum Baptismi non posse ullum aliud Sacramentum recipere.

Qu. 7. Quid agendum sit cum agro, qui sanus frequenter confessus fuerat, & communicarat, per morbum autem vel senium cæcus, surdus & mutus effectus est, & in articulum mortis incidit? Rz. Teretius l.c. si adhuc appareret componens esse, ita cum ipso procedendum, ut primò per signa ad Confessionem aliquibus nutibus faciendam adducatur, v.g. ipsius manus propriâ signum crucis in ipsius pectore faciendo, pectus ejus percutiendo, manusque ipsius sursum jungendo. Ut autem Sacerdotem agnoscat, admovendam esse ipsius manum ad vestem Sacerdotalem, aut Superpelliceum & Stolam, ac de percipienda Eucharistia per circulum in ore ipsius factum edendum. Quod si vero haec nihil prodeesse adverterit, extrema unctio-

unctione, si quidein more Christiano vixerit, muniendum videri.

Qu. 8. Qualis pænitentia eiusmodi Personis imponi debet?
 R. 1. si legere nōrint, posse illis scripto imponi talē pænitentiam, qualis aliis ejusdem conditionis Pænitentibus præscribi solet. Resp. 2. Si non sciant, aut ob cæcitatem non possint legere, tum per Rosarij grana, aut digitorum numerum quantitas pænitentia, seu numerus Dominicarum Orationum & Angelicarum Salutationum præscribi potest. Resp. 3. Si à nativitate muti & surdi fuerint, ideoque nullam orationem nōsse credantur, tunc saltem Confessarius signum crucis formando, & pectus percutiendo ad dolorem excitare, & hæc ipsa opera pro pænitentia imponere potest, cum juxta probabilem sententiam non requiratur ad satisfactionem Sacramentalem, ut ex intentione complendi Sacramentum peragatur.

§. I.

Quid in Scrupulosorum Confessione sit observandum?

Qu. 1. Quid sit Scrupulus? Resp. Layman. l. 1. tr. 1. c. 6. eum nihil aliud esse, quam imprudentem & irrationabilem mortum, nullā vel ad modum levi ratione subnixum. Vocatur autem scrupulus ob similitudinem cum lapillo parvo, qui scrupulus vocatur; ut enim hic calceo inclusus pedem excruciat ambulantis, sic hominum piorum conscientiæ inhæret suspicio & anxietas de peccato commisso, eamque non modice fanciat, lacinatque. Differt autem scrupulus ab erronea conscientia, quia hæc per iudicium falsum uni parti adhæret, non item scrupulus, utpote qui inter duas partes contradictionis, velut inter sacrum & faxum constitutus gemit.

Qu. 2. Quomodo Confessarius conscientias scrupulosas cognoscere queat: Resp. ex sequentibus indicis. 1. Ex irrationali formidine: si videlicet quis seipsum interrogans, quæ sit causa anxietatis, nullum argumentum inveniat. Ita Bonac. to. 2. d. 4. q. 4. pu. 8. 2. Ex iudicio Confessarii, vel alterius viri docti, qui judicat aliquem esse scrupulosum. 3. Ex modo confitendi: si scilicet assidue & hæsitando dubiè & perturbatè confiteatur. 4. Ex modo orandi: si videlicet anxiè preca.